

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 24. aprila 2014. god.
Br. ref.: VTK566/14

ODLUKA O BRISANJU ZAHTEVA SA LISTE PREDMETA

u

slučaj br. KI143/13

Podnositelj

Nebih Sejdiu

**Ocena ustavnosti neidentifikovane odluke od neidentifikovanog javnog
organa**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo g. Nebih Sejdiu iz Podujeva (u daljem tekstu: podnositelj zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva ne osporava nijednu odluku javnog organa, iako tvrdi da su mu povređena prava garantovana zakonom i Ustavom.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je navodno ostvarivanje prava na udeo od 20% od privatizacije DP „Ramiz Sadiku“ (u daljem tekstu: DP „Ramiz Sadiku“).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 20, 22.7, 48 i 49 Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121, (u daljem tekstu: Zakon), kao i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 09. septembra 2013. god., podnositac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 24. septembra 2013. god., odlukom br. GJR.KI143/13, predsednik Suda je za sudiju izvestioca imenovao sudiju Almiro Rodrigues. Istog dana, odlukom br. KSH.KI143/13, predsednik je imenovao Veće za razmatranje u sastavu: Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kryeziu i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 21. oktobra 2013. god., Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio da objasni i dopuni zahtev u skladu sa pravilom 36 (4) Poslovnika, odnosno: „da podnesete Sudu sva dokumenta u vezi sa Vašim slučajem, uključujući odluku koju Vi osporavate.“ Dana 6. novembra, dopis se vratio Sudu uz obrazloženje da podnositac ne živi na pomenutoj adresi koja je navedena u zahtevu.
8. Dana 3. decembra 2013. god., drugi dopis je dostavljen podnosiocu zahteva, insistirajući na kompletiranju i pojašnjenu njegovog zahteva, kao što je ranije traženo, sa sledećim upozorenjem: „Ako Vi ne obezbedite tražene informacije i dokumenta (...) Sud će smatrati da Vi niste zainteresovani sa daljom obradom Vaše zahteva.“
9. Dana 7. februara 2014. god., Veće za razmatranje je većalo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo je Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 9. septembra 2013. god., podnositac zahteva je podneo zahtev Sudu koristeći „Obrazac zahteva za podnošenje zahteva“. Što se tiče opisa činjenica, on je samo naveo „da hoće da mu se isplati 20% od prodaje DP „Ramiz Sadiku“. U vezi sa obrazloženjem zahteva i navodnim povredama Ustava, on je samo naveo: „Prekršena su ljudska prava garantovana Zakonom o kosovskoj agenciji za privatizaciju i Ustavom Kosova“. Konačno, podnositac zahteva je u

izjavi o traženom rešavanju napisao samo: „Zahtevam da mi se isplati 20% od iznosa privatizacije GIK „Ramiz Sadiku“.

11. Podnositelj zahteva je priložio kopiju radne knjižice sa sledećim podacima: „Serijski broj SK. oo 148458; Registarski broj 6456 i mesto i datum izdavanja Podujevo 14.03.1977“.
12. Dana 21. oktobra 2013. god., i 3. decembra 2013. god., Sud je tražio od podnosioca zahteva da kompletira i pojasni zahtev. U drugom navedenom datumu, podnositelj zahteva je upozoren da ako ne pruži tražene informacije i dokumenta: „Sud će smatrati da Vi niste zainteresovani sa daljom obradom Vaše zahteva“.

Navodi podnosioca

13. Podnositelj zahteva tvrdi da su „Prekršena ljudska prava garantovana Zakonom o kosovskoj agenciji za privatizaciju i Ustavom Kosova“. Međutim, podnositelj nije ukazao koja su prava bila povređena ili koji javni organ je navodno počinio takvu povredu.
14. Podnositelj zahteva od Suda traži: „Da mu se isplati deo od 20% od prodaje DP „Ramiz Sadiku“.

Preliminarna ocena prihvatljivosti zahteva

15. Sud prvo ispituje da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti predviđene Ustavom i dalje navedene u Zakonu i Poslovniku o radu Suda.
16. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava koji predviđa:

„Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“
17. Sud takođe poziva na član 48 Zakona, koji propisuje:

“Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretni akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori.“

18. Sud takođe uzima u obzir pravilo 29 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu, koji određuje da:

“(...)”
(2) Podnositelj takođe uključuje sledeće: (a) ime i adresu učesnika koji pokreće postupak; (b) ime i adresu zastupnika, ako ga ima; (c) punomoćje za zastupnika, ako ga ima; (d) ime i adresu za uručivanje drugog učesnika u postupku, ako je poznata; (e) izjavu o traženoj pravnoj pomoći; (f) kratak opis činjenica; (g) proceduralni i substantivni značaj podnesaka; i (h) dodatna dokumenta i informacije.”

(3) Kopije svih relevantnih dokumenata, koja se podnose kao podrška podneska, treba priložiti istom. Ukoliko su relevantni samo neki delovi dokumenta, onda treba priložiti samo njih.“.

19. Pored toga, sud uzima u obzir pravilo 32 (4) koje predviđa:

„Sud može odbiti podnesak onda kada zaključi da je podnesak sporan ili da na neki drugi način ne predstavlja predmet ili spor“.

20. Sud primećuje da podnositelj zahteva nije uspeo da obezbedi i podnese nikakvu informaciju i dokumente koji dokazuju koja su prava i slobode bila povređena i od strane kog javnog organa; kakav je bio postupak iscrpljenja pravnih sredstava i koje su glavne tvrdnje i na kojoj osnovi su potkrepljenje.
21. Sud dalje primećuje da se ovaj takozvani „zahtev“ pojavljuje u obrascu zahteva odobrenog od strane Suda za žalbe protiv povrede zaštićenih ustavnih prava od strane javnih organa. Međutim, zahtev ne ukazuje na odgovarajuće informacije i relevantne dokaze kako bi Sud ocenio i uslove prihvatljivosti.
22. Dakle, imajući u vidu pravnu prirodu i delokrug Ustavnog suda, „zahtev“ ne spada u preliminarno razmatranje Suda; ipak, Sud će ga uzeti na rad u cilju objašnjenja.
23. Uslovi prihvatljivosti su propisani u Ustavu i dalje precizirani u Zakonu i Poslovniku o radu, kao što je gore navedeno.
24. Međutim, podnositelj zahteva nije uspeo da precizira koja prava i slobode su bila povređena i koji akt javnog organa on osporava. U stvari, on nije pružio informaciju da objasni povrede prava garantovanih Ustavom, a ni akt javnog organa koji je predmet razmatranja.
25. Štaviše, podnositelj zahteva nije ni potkrepeo slučaj, u kome sebe smatra žrtvom povrede Ustava (Vidi Scordino protiv Italije (br. 1) [VK], § 179.), niti je priložio potrebne prateće informacije i dokumente.
26. U stvari, postupci pred Ustavnim sudom su u suprotnosti po prirodi. Stoga, na podnositelju zahteva je da potkrepi činjenične argumente (pružajući Sudu potrebne činjenične argumente), kao i pravne argumente (objašnjavajući zašto i kako su, po njegovom mišljenju, odredbe Ustava povređene). Sud je odgovoran za utvrđivanje činjenica a na podnositelju je da pruži Sudu potrebne informacije i relevantne dokumente.
27. Na osnovu gore navedenog, nije do Suda da izgrađuje slučaj u ime podnositelja zahteva. Naprotiv, to treba da uradi podnositelj zahteva, koji treba da se obrati Sudu, u skladu sa svim uslovima o prihvatljivosti zahteva.
28. Osim toga, podnositelj zahteva je obavezan da iscrpi sva pravna sredstva propisana zakonom, kao što je predviđeno članom 113.7. Svrha pravila iscrpljenosti je da se pruži javnim organima, uključujući i redovne sude, mogućnost da spreče i isprave navodne povrede Ustava. Pravilo iscrpljenosti je na funkcionalan način isprepletano sa karakterom supsidijarnosti procesnog

okvira ustavnog prava (Vidi Selmouni protiv Francuske [VK], § 74; Kudla protiv Poljske [GC], § 152; Andrášik i drugi protiv Slovačke).

29. Načelo subsidijarnosti podrazumeva da podnositelj zahteva iscrpi sve proceduralne mogućnosti u redovnom postupku, bilo upravnom ili sudskom, kako bi se sprečila povreda Ustava, ili, ako je bilo povrede, da se ispravi takva povreda osnovnog prava.
30. Stoga, veoma je verovatno da se slučaj podnosioca zahteva proglaši neprihvatljivim od strane Ustavnog suda, kada isti propusti da iskoristi redovne postupke i propusti da prijavi povrede Ustava u redovnim postupcima. Takvo propuštanje će se shvatiti kao odricanje od prava na dalji prigovor na povrede i na žalbu. (Vidi rešenje Ustavnog suda u slučaju br. KI07/09, Demë Kurbogaj i Besnik Kurbogaj, ocena presude Vrhovnog suda Pkl. br. 61/07 od 24. novembra 2008, stav 18).
31. Podnositelj zahteva, u ovom slučaju, nije pokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva propisana redovnim pravnim sistemom.
32. Stoga, uzimajući u obzir sve gore navedeno, Sud treba da zaključi da takozvani zahtev treba da se preliminarno odbije kao neprihvatljiv.
33. Sud podseća da, nakon informisanja o registraciji njegovog zahteva, podnositelj je dužan da komunicira o bilo kojoj promeni adresi.
34. Osim toga, drugi dopis je bio dostavljen podnosiocu zahteva, upozoravajući ga, da ako ne podnese informacije i dokumente, Sud će smatrati da on nije bio zainteresovan za dalji postupak njegovog zahteva. Sud dalje navodi da podnositelj zahteva nije odgovorio na drugi dopis.
35. Kao rezime, Sud smatra da gore navedeni „zahtev“ ne prelazi minimalni prag da bi se smatrao zahtevom, kojim bi se navedena stvar trebala pokrenuti. Pored toga, Sud dalje smatra da je legitimno da se pretpostavlja da podnositelj zahteva nije više zainteresovan za dalje postupanje njegovog zahteva.
36. Pored toga, način na koji je „zahtev“ podnet može se videti, u strogom pristupu, kao zloupotreba prava na žalbu. Ustavni sud je obavezan prema članu 53 [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] Ustava koji propisuje: „*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*“.
37. U stvari, Evropski sud za ljudska prava utvrđuje da „*bilo koje ponašanje podnosioca zahteva koje je očigledno suprotno svrsi prava pojedinca na podnošenje kao što se predviđa u Konvenciji i koje smeta pravilnom funkcionisanju Suda ili pravilnom obavljanju postupaka pred njim predstavlja zloupotrebu prava na podnošenje*“ (Vidi Miroslabovs i drugi protiv Latvije*, §§ 62. i 65).
38. Međutim, Sud smatra da se u ovoj fazi, ne preporučuje takav strogi pristup; ipak, važno je da podnositelj zahteva bude svestan toga, pošto izgleda da je podnositelj zahteva pogrešno razumeo ulogu Ustavnog suda i prirodu pravnog

okvira za rad ustavnog sudstva kao što je utvrđeno Ustavom, Zakonom i Poslovnikom o radu.

39. Kao rezime, Sud zaključuje da ne postoji predmet ili spor koji treba da se razmotri u navedenom „zahtevu“ i, shodno tome, nema nikakvog razloga za dalji postupak u skladu sa pravilom 32 (4) Poslovnika i zahtev se mora odbaciti.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, shodno članu 113. 7 Ustava, članu 20 Zakona i u skladu sa pravilom 32 (4) Poslovnika o radu, dana 7. februara 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA BRIŠE zahtev;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20 stav 4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani